

ÉLETÜNK

Eredeti formában mutatja be a csehszlovákiai magyar líra két fiatal képviselőjét az Életünk decemberi száma. A folyóirat élén Varga Imrétől olvashatunk egy verses játékot, azután Tóth László beszélget az előbbi írás szerzőjével. Ha betartjuk a kronológiát, akkor kicsit furcsának tűnnek az interjú-készítő olyan exhibicionalista kérdései, amelyek nem a partnerére, inkább önmagára utalnak (*mi ketten együtt indultunk; mi készítetett minket arra*).

Ez az érthetetlennek tűnő magamutogatás a folyóirat folytatásában kap magyarázatot, hiszen az Életünk Tóth László versével folytatódik, s így természetes a szándék: a másik bemutatkozó költő ne csak riportere, de alanya is legyen az előbbi interjúnak.

Az Életünk legújabb számában két költő is tiszteleg J. A. — azaz József Attila előtt, bár a tisztelgés mellett egyes Eörsi István verssorok olvastán a címből a cinikus szó nyer nagyobb hangsúlyt, mert az „E. I. önkéntes J. A.

költő halálán merengve cinikusan tisztelettudó gondolat-törmelékét présel ki magából” című vers utolsó versszakában fájdalmasan cinikus a szóvicc: „Fáradt volt, lefeküdt s innen / kezdődik az új történet. / Mások hevesrésznek a sínen, / mely közben intézmény lett. / A vonat titkos célja, / ahányszor ott halad át, / hogy gyarapítsa J. A. / sintársulatát.” József Attilával esszé is foglalkozik ebben a számban, Horváth Béla tollából, az 1942-es József Attila emlékbizottság dokumentumait pedig M. Pásztor József villantja föl.

A decemberi szám — elvégre a szokásjog vidámságot kíván az évbúcsúztatásnál — Páskándi Géza paródiafüzérével zárul, amelyben a stílusutánczás kínjai mellé a szerző még a kötött témát is vállalta, egy álnépmonda feldolgozásával karikírozta kortársait. S hogy meg legyen az Életünk folytonossága az új esztendőre, Páskándi és a szerkesztőség folytatást is ígér.